

והקטרתה. שכל אלו צריכים להעשות לפני שחיטת המוספין [ובכללם השעיר החיצון]!

ואם כן מדוע השוחטו בחוץ לפני ההגרה חייב?

ומתריינין: קסבר רב חסדא: אין פגם במחוסר זמן אם אפשר להקריבו בו ביום.

כלומר, בהמה שאין בה חסרון מעשה בגופה, אלא יש בה חסרון זמן, כגון כאן, שעדיין לא הגיע זמן המוספין, אין זה חסרון שגורם לשעיר להחשב כמי שאינו ראוי להקרבה באהל מועד [כי אין צורך לעשות שום מעשה בגוף השעיר, ומאליו הוא יהיה ראוי להקרבה במשך אותו היום].

ולכן, שני השעירים, עד שלא הגריל עליהן, אינם ראויים לשעיר הפנימי כי הם מחוסרים מעשה הגרלה, ומעשה זה הוא מצוה האמורה בהם.

ואף על פי שאין ההגרה נעשית בגופם ממש, (34) בכל זאת, הואיל ומצות ההגרה נאמרה עליהם, הרי הם כמי שאינם ראויים להקרב באהל מועד.

אבל, לענין שעיר המוספין הנעשה בחוץ, למרות שעדיין חסרים כל מעשי עבודת היום שצריכים להעשות קודם למוספין, בכל זאת אין זה גורם לשעירים להיחשב כמי שהם אינם ראויים להקרבה, הואיל ואינם חסרים מעשה מצוה האמורה בהן.

ואין פגם במחוסר זמן לכו ביום.

אמר רבינא: השתא [עכשיו] דאמר רב חסדא שמחוסר הגרלה אף על פי שההגרה איננה מעשה שבגוף השעירים עצמם, מכל מקום במחוסר מעשה דמי, שהיות וההגרה נאמרה בהם, הרי זה כמעשה שבגופם,

מכאן נלמד לענין הא דאמר רב יהודה אמר שמואל בענין אחר:

שלמים ששחטן בבוקר, קודם שנפתחו דלתות ההיכל, פסולין. משום שנאמר [ויקרא ג] בענין קרבן שלמים: "ושחטו פתח אהל מועד". "פתח" משמע בזמן שהוא פתוח, ולא בזמן שהוא נעול. (35)

ומדברי רב חסדא נלמד, שאם שחטן בחוץ טג-א קודם שנפתחו דלתות ההיכל — פטור. מפני שבאותה שעה אין השלמים ראויים להבאה אל אהל מועד. ואף על פי שפתיחת דלתות ההיכל איננה מעשה שבגוף השלמים.

מאי טעמא [מהו טעם הדבר]?

מפני שמחוסר פתיחה של דלתות ההיכל, במחוסר מעשה דמי. שהואיל ובענין השלמים נאמר דין פתיחת דלתות ההיכל, הרי זה כמעשה שבגופן. (36)

ועכשיו הגמרא מקשה על עצם דבריו של רב חסדא, ששעיר יום הכיפורים ששחטו בחוץ

35. לשון פתח אינו אלא החלל, והפותח והנועל קרוי דלת — לשון רש"י זבחים נה ב.

36. רבי יוחנן אמר [בזבחים קז ב] שהמעלה קדשים בזמן הזה בחוץ חייב.

34. אף על פי שנאמר בפסוק "ונתן אהרן על שני השעירים גורלות" ומצוה להניח את הגורלות על גופם של השעירים, מכל מקום אין ההנחה על השעירים מעכבת אלא רק עלית הגורל מתוך הקלפי. כמבואר לעיל לט ב [רש"י, ריטב"א].

לפני ההגרלה חייב "הואיל וראוי לשעיר הנעשה בחוץ".

ומקשינן: ומי אית ליה לרב חסדא "הואיל"?

וכי רב חסדא סובר שהמפריש קרבן מסוים ואינו ראוי להקריבו לשם מה שהופרש, אף על פי כן אם שחטו בחוץ הוא חייב, משום "הואיל וראוי לקרבן אחר"?

והאמר רב חסדא: קרבן פסח ששחטו בחוץ בשאר ימות השנה, אם שחטו לשמו [לשם פסח] פטור. מפני שפסח אינו ראוי להיקרב בפנים לשמו אלא בזמנו [בי"ד ניסן].

ואם שחטו שלא לשמו אלא לשם שלמים,

חייב, מפני שפסח שלא בזמנו ראוי להקרב בפנים לשם שלמים.

ומדייקת הגמרא: טעמא, הטעם שהשוחט את הפסח שלא בזמנו בחוץ חייב, הוא אך ורק משום דשחטו שלא לשמו [אלא לשם שלמים].

ומשמע הא אם שחטו פתמא, הרי זה כאילו שחטו לשמו הוא, ופטור. (37)

וקשה: אמאי הוא פטור? לימא [נאמר] הואיל וראוי להביאו שלא לשמו בפנים, הרי זה נחשב ראוי לאהל מועד, והשוחטו בחוץ יהיה חייב! (38)

בהם כך. ושלא כדברי רש"י [שגרסו כמו שכתבנו בפנים]. תוספות. תוספות הרא"ש. ותוספות ישנים. ע"ש. וראה בהערה הבאה.

38. הגמרא מסתפקת [בפסחים סד, א. עג, א] בשוחט את הפסח בשאר ימות השנה סתם. [ולא נתכוין לשחטו לשם שלמים או פסח. אלא לשם הקרבן שהוא], האם הקרבן כשר בתורת שלמים. וצדדי הספק הם: האם פסח בשאר ימות השנה הרי הוא שלמים מאליו, ואינו צריך עקירה מפורשת משם פסח, או שכל זמן שלא פירש ששוחט אותו לשם שלמים עדיין שם פסח עליו [ולשון הגמרא: פסח בעי עקירה] — שיעקור מעליו שם פסח. ופסח ששחטו בשאר ימות השנה פסול.

ורבי חייא בר גמדיא אמר [שם עג, א] שנורקה מפי חבורה [כל בני החבורה הודו בדבר. רש"י] שפסח אינו צריך עקירה אלא אם כן הבעלים היו טמאים בפסח ראשון, שאז מן הסתם הקרבן עומד להקרבה לפסח שני. ואם הקריבו שלא בזמנו, פסול.

הריטב"א מפרש [בדעת רש"י] שהגמרא כאן

והקשו תוספות כאן: מדוע הוא חייב? הרי בזמן הזה אין המזבח על מקומו, ואי אפשר להקריב קדשים, וכשם שהשוחט קדשים לפני שנפתחו דלתות ההיכל פטור, כך השוחט ואין מזבח יהיה פטור!

ועוד שהרי אפילו אם נפגם המזבח [ולא נהרס לגמרי] הגמרא אומרת [שם נט א. סב א] שהשוחט קדשים בחוץ באותה שעה פטור! וכתבו התוספות שמדובר בקטורת ומנחה. שאפשר להקריבן על מקום המזבח. אפילו כשאינן המזבח קיים או שמדובר שבנו מזבח בזמן הזה. ודעת רבי יוחנן שקדושת המקדש קיימת בזמן הזה. ["קדושה ראשונה קדשה לעתיד לבוא"]. עיין בדבריהם באריכות. ועיין שיח יצחק.

37. הקשה רבנו תם: מדוע לא נדייק מהרישא להיפך? שהרי ברישא אמר רב חסדא "לשמו פטור". ומשמע שאם שחטו סתמא חייב!

ומטעם זה מחק רבנו תם את המילים הללו ["טעמא דשלא לשמו הא סתמא לשמו הוא ופטור"]. וכתב שהעיקר הוא כספרים שלא נכתב

רבה בר שימי מתני להו, שנה את שתי המימרות שלמדנו לעיל בשם רב חסדא [שהשוחט את שני שעירי החטאת בחוץ לפני ההגרה חייב משום "הואיל וראוי לשעיר הנעשה בחוץ", ושפסח ששחטו בחוץ בשאר ימות השנה, לשמו פטור, שלא לשמו חייב] בדרכה. בשמו של רבה [ולא בשם רב חסדא].

וקשיא ליה דרבה אדרבה. הוקשה לו שיש סתירה בדברי רבה, כפי שהקשנו לעיל [על רב חסדא].

ומשני — בדשנינו. ותירץ כפי שתירצנו לעיל.

הגמרא מביאה אמוראים שנחלקו על רב חסדא [ורבה] בענין השוחט את הפסח שלא בזמנו בחוץ:

כי אתא רב דימי מארץ ישראל לבבל, אמר

ודחינן את הקושיא: הכי השתא! וכי כך אתה סבור, שיש לדמות את שעיר יום הכיפורים לקרבן הפסח? והרי יש לחלק ביניהם:

התם, קרבן פסח ששחטו בחוץ שלא בזמנו בסתמא, אינו חייב, משום שפסח בעי עקירה. צריך שיעקור ממנו שם פסח בשחיתתו. וכל זמן שלא שחטו בפירוש לשם שלמים הרי הוא עדיין קרבן פסח, ולכן השוחטו בחוץ פטור [שהרי אינו ראוי להתקבל בעזרה].⁽³⁹⁾

אבל האי שעיר יום הכיפורים, אף על פי שלקחו לשם שעיר הנעשה בפנים, מכל מקום אם שחטו סתמא בחוץ חייב, הואיל וראוי הוא לשעיר הנעשה בחוץ, כי הוא לא בעי עקירה, שאין צורך לעקור ממנו את שם "שעיר הנעשה בפנים", כיון ששניהם שווים בשמותיהם. שהרי בין שעיר הנעשה בחוץ ובין שעיר הנעשה בפנים שניהם קריבין לחטאת.

"טעמא דשלא לשמו הא סתמא פטור" כתב שהגמרא כאן סברה שפסח שלא בזמנו אינו צריך עקירה. ולכן היה פשוט לגמרא שהשוחטו סתם בחוץ חייב. והגמרא הקשתה: מדוע השוחט בפירוש לשמו פטור? נאמר הואיל וראוי לשחטו סתם, אם כן אף השוחטו בפירוש לשמו יתחייב!

והגמרא מתרצת שפסח שלא בזמנו צריך עקירה. והשוחטו סתם בחוץ פטור, תוספות. והביאם הריטב"א [ועיין תוספות הרא"ש] ועיין שיח יצחק.

39. עיין בהערה הקודמת.

סברה שפסח בשאר ימות השנה צריך עקירה. ולכן השוחטו סתם בחוץ פטור, כי עדיין שם שלמים עליו. והגמרא הקשתה: מאחר שיכול לשחטו בפירוש לשם שלמים [שאז הוא כשר], נאמר — הואיל וראוי שלא לשמו בפנים, אם כן השוחטו בחוץ יתחייב אפילו אם שחטו סתם! [והגמרא מתרצת להלן שכיון שפסח צריך עקירה, אם כן, כל זמן שלא שחטו בפירוש לשם שלמים הרי הוא בגדר פסח ושחיתתו פסולה אפילו בפנים ולא אומרים בזה "הואיל". מה שאין כן שעיר חטאת הפנימי ראוי לשעיר הנעשה בחוץ גם בלא עקירה].

אבל רבנו תם [שמחק לעיל את הדיוק —

לאו שמה עקירה, שהרי שחיטה הנעשית בחוץ היא שחיטה פסולה, ואין בכוחה לעקור מן הקרבן שם "פסח"⁽⁴⁰⁾. וממילא כל עוד לא נעקר ממנו שם פסח אינו נחשב ראוי להקרב כמות שהוא בפנים, שהרי עתה אין זה פסח.

הגמרא מביאה דעה אחרת שנאמרה בשם רבי יוחנן:

כי אתא רבין [כאשר רבין בא מארץ ישראל לבבל] **אמר בשם רבי ירמיה שכן אמר רבי יוחנן** [שהיה גר בארץ ישראל]:

פסח ששחטו בחוץ בשאר ימות השנה, בין לשמו בין שלא לשמו חייב, הואיל וראוי להקריבו בפנים שלא לשמו [ונחשב ראוי להקריבה באהל מועד].

ותמהינן: וכי יתכן שאפילו אם שחטו לשמו הוא חייב?!

והתנן והרי שנינו במשנה [זבחים קיב ב]: השוחט **מחוסר זמן** בחוץ פטור, **בין** אם הוא מחוסר זמן **בגופו**, כגון שעדיין לא עברו שבעה ימים מלידתו,⁽⁴¹⁾ **ובין** אם הוא **מחוסר זמן בבטן**.

בשם רבי ירמיה, שכן אמר רבי יוחנן [שהיה גר בארץ ישראל]:

פסח ששחטו בחוץ בשאר ימות השנה, בין לשמו בין שלא לשמו — פטור.

ורב דימי מבאר את טעמו של רבי יוחנן:

אמר רב דימי: אמריתא לשמעתיא קמיה דרבי ירמיה, כאשר למדתי שמועה זו לפני רבי ירמיה, שאלתי אותו כך:

בשלמא השוחט את הפסח בחוץ בשאר ימות השנה לשמו פטור, דהא לא חזי ליה, שהרי אינו ראוי עתה להקריבו לשם פסח בפנים.

אלא אם שחטו שלא לשמו — אמאי פטור? והא חזי קרבן פסח שלא בזמנו להקריבו שלא לשמו [לשם שלמים] בפנים!

ואמר לי [ענה לי] רבי ירמיה: אין הפסח כשר להקרב כל ימות השנה בתורת שלמים, אלא על ידי עקירה מתורת פסח, בכך ששוחט אותו בפנים לשם שלמים.

אבל **עקירת חוץ**, כאשר הוא עוקר את שם פסח בשחיטה שנעשית מחוץ לעזרה —

40. ודאי גם לדעת רב דימי, פסח שלא בזמנו צריך עקירה. ורב דימי מוסיף תנאי, שדוקא אם העקירה היתה בשעת שחיטה כשרה, הרי זו עקירה. אבל אם העקירה היתה על ידי מחשבה שבשחיטה פסולה אין זו עקירה, ועדיין שם פסח עליו. ריטב"א.

41. נאמר [בשמות כב כז]: "שור או כשב או עז כי יולד והיה שבעת ימים תחת אמו, ומיום השמיני והלאה ירצה לקרבן אשה לה'". וכל שבעת הימים הוא נקרא מחוסר זמן. ואף

על פי שמחוסר זמן פסול אם עבר והקריבו אינו לוקה, מפני שהוא לאו הבא מכלל עשה, ולא נרצה הקרבן [רמב"ם איסורי מזבח ג, ח]. והביא הרדב"ז שם בשם תורת כהנים [אמור פרשה ח'], שיום השמיני עצמו כלאחר שמיני הוא וכשר,

ורש"י כאן פירש: מחוסר זמן בגופו "כגון בתוך שמונה [ימים] ללידתו". וצריך לומר שכוונתו קודם היום השמיני. [כמו שמוכח בתורת כהנים הנ"ל].

ואיזהו קרבן מחוסר זמן בבעלים שאם הקריבו בחוץ הוא פטור?

הזב והזבה והיולדת והמצורע [והנזיר⁽⁴²⁾], שהתורה נתנה זמן להבאת קרבנותיהם, שכולם מביאים קרבן בסוף ספירת שבעה ימים, חוץ מהיולדת שמביאה את קרבנותיה במלאות ימי טהרה.

ואם אירע שהם הקריבו חטאתם ואשמים⁽⁴³⁾ בחוץ לפני זמנם, הרי הם פטורין, מפני שאינם יכולים להקריבם אז בפנים לא לשם חובתם, ולא לנדבה:

לשם חובתם אינם יכולים להקריבם, מפני שעדיין לא הגיע זמן הקרבתם.

ולשם נדבה אינם יכולים להקריבם, מפני שאין חטאת ואשם באים בנדבה.

ובזמן שהקריבו עולותיהן ושלמיהן⁽⁴⁴⁾ בחוץ לפני זמנם, אף על פי שאינם יכולים להקריבם לשם חובתם, הרי הם חייבין, הואיל וראויים להקריבם בתורת נדבה.

ואמר רב חלקיה בר טובי: לא שנו שמצורע שהביא את אשמו בחוץ כשהוא מחוסר זמן שפטור, אלא כשהקריבו לשמו [שאו אין הקרבן ראוי להיקרב בפנים בתורת אשם].

אבל אם הקריבו [בחוץ] שלא לשמו אלא לשם עולה או שלמים חייב, שכן הוא ראוי להקריבו בפנים שלא לשמו, כי כל הזבחים שנזבחו שלא לשמן כשרים, אלא שלא עלו לבעלים לשם חובתם [חוץ מן הפסח בזמנו בי"ד ניסן והחטאת בכל זמן].⁽⁴⁵⁾

ומוכח מכאן, שאף על פי שאשם ששחטו שלא לשמו בחוץ חייב, בכל זאת אם שחטו לשמו, מיהת [על כל פנים] הוא פטור.

ומכאן קשה על דעת רבין בשם רבי יוחנן, שאמר: פסח ששחטו בחוץ בשאר ימות השנה אפילו אם שחטו לשמו פטור.

אמאי אשם ששחטו לשמו פטור?

נימא [נאמר] שהשוחט אשם לשמו בחוץ

42. רש"י לקמן ד"ה עולותיהן הביא שהגמרא בזבחים [קיד, ב] מוסיפה בדברי המשנה גם את הנזיר.

43. אשם המוזכר כאן הוא במצורע. אבל הזב והזבה והיולדת אינם מקריבים אשם. רש"י. הגמרא בזבחים קיד, ב.

44. שלמים המוזכרים כאן שייכים בנזיר בלבד. אבל הזב והזבה והיולדת והמצורע אינם מקריבים שלמים. ומטעם זה הגמרא בזבחים [קיד ב] מוסיפה בדברי המשנה לעיל את הנזיר [וכנ"ל הערה 42].

45. במשנה בתחילת מסכת זבחים שנינו: כל הזבחים שנזבחו שלא לשמן [אלא לשם קרבן אחר] כשרים, אלא שלא עלו לבעלים לשם חובתן. חוץ מן הפסח והחטאת. הפסח בזמנו [בי"ד ניסן, אבל בשאר ימות השנה הרי הוא כשלמים, והשוחטו שלא לשמו כשר], והחטאת בכל זמן.

הלכך אין לפרש את דברי רב חלקיה בר טובי [שאמר שאם הקריבו שלא לשמו חייב] אלא באשם, אבל בחטאת אפילו אם הקריבו שלא לשמו, הוא פטור, שהרי אינו ראוי להקריבו באהל מועד. ריטב"א. [וכן מוכח בגמ' בזבחים שם וברש"י כאן].

יתחייב, הואיל וראוין להקריבו שלא לשמו בפניו! [כשם שאמר רבין לענין קרבן הפסח]⁽⁴⁶⁾

ודחינן את הקושיא: הכי השתא, וכי כך אתה סבור שיש לדמות את הפסח שלא בזמנו לאשם שלא בזמנו?! והרי יש לחלק ביניהם:

התם, אשם ששחטו בחוץ [שלא בזמנו] לשמו פטור, משום שאשם שלא בזמנו בעי עקירה, צריך שיעקור ממנו שם אשם בשחיטתו. וכל זמן שלא שחטו לשם עולה או שלמים עדיין שם אשם עליו. [ולכן השוחטו בחוץ פטור, שהרי אינו ראוי להתקבל בעזרה לפני שהגיע זמנו].

אבל הכא פסח בשאר ימות השנה שלמים נינהו — הרי מאליו הוא שלמים, ואפילו בלא עקירה⁽⁴⁷⁾.

רב אשי מתני, שנה בדברי רבין [בשם רבי יוחנן] "פסח ששחטו בחוץ בשאר ימות השנה בין לשמו בין שלא לשמו חייב", כדאמרינן [כמו שאמרנו בגמרא לעיל].

אך רב ירמיה מדפתי מתני, שנה בדברי רבין [בשם רבי יוחנן] "פסח ששחטו בחוץ בשאר

ימות השנה, בין לשמו בין שלא לשמו פטור".

קסבר פסח בשאר ימות השנה בעי עקירה, צריך שיעקור ממנו שם פסח בפירוש בשעת שחיטתו, אבל כל זמן שלא שחטו בפירוש לשם שלמים עדיין שם פסח עליו.

ואפילו אם שחטו בחוץ שלא לשמו [אלא לשם שלמים] הרי הוא פטור, משום שעקירת חוץ, כאשר הוא בא לעקור את שם פסח בשחיטה שמחוץ לעזרה, לאו שמה עקירה, שהרי שחיטה שנעשית בחוץ היא שחיטה פסולה, ואין בכוחה לעקור מן הקרבן שם "פסח".

ופליגא [וחולק] על המימרא דרב חלקיה בר טובי שאמר אשם ששחטו בחוץ לשמו פטור שלא לשמו [אלא לשם שלמים] חייב, מפני שעקירת חוץ שמה עקירה⁽⁴⁸⁾.

הגמרא חוזרת לדון בברייתא דלעיל בשני שעירי יום הכיפורים ששחטן בחוץ:

אמר מר בסוף הברייתא: שני שעירי יום הכיפורים ששחטן בחוץ... משהגרייל עליהן חייב על של שם, ופטור על של עזאזל.

הסתם הוא עומד להקריבו לאשם כשיגיע זמנו. ועיין פסחים עג, ב. שרבי חייא בר גמדה אמר שפסח שנשחטו בעליו ולא הקריבו פסח ראשון צריך עקירה. מפני שסתמו עומד לפסח שני.

48. הגמרא יכלה לומר לעיל בדברי רב דימי שהוא חולק על המימרא של רב חלקיה בר טובי, אך חיכתה עד לכאן לומר שלדברי רב ירמיה מדפתי גם רב דימי וגם רבין חולקים עליו. [תוספות].

46. תוספות ישנים ותוספות הרא"ש [ד"ה ואמר רב חלקיה] כתבו שהגמרא יכלה לשאול על המשנה גם בלא דברי רב חלקיה, עיין שם, ועיין שיח יצחק על תוספות ישנים, ד"ה והתנן.

47. לדעת רב דימי פסח שלא בזמנו אינו צריך עקירה ועיין לעיל. [החילוק בין אשם לבין פסח הוא משום שפסח שלא בזמנו עומד להקריבו שלמים. אבל אשם מצורע אינו עומד להקריבו לעולה, אלא מן

הגמרא מביאה ברייתא בתורת כהנים [אחרי פרק ח פרשתא ו] המבארת מנין למדו שהשוחט שעיר לעזאזל בחוץ, פטור:

תנו רבנן:

נאמר [ויקרא יז ג—ד]: "איש איש מבית ישראל אשר ישחט שור או כשב או עז במחנה, או אשר ישחט מחוץ למחנה, ואל פתח אהל מועד לא הביאו להקריב קרבן לה."

שואלת הברייתא [בתורת כהנים שם]: "יכול [אולי נאמר] שהשוחט חולין בפנים [בעזרה, שעובר על איסור⁽⁴⁹⁾] יהא חייב [כרת]?⁽⁵⁰⁾

[כלומר, כשם שהשוחט קדשים בחוץ שעובר על איסור, הרי הוא חייב כרת, כך נאמר בשוחט חולין בעזרה שאף הוא עובר על איסור, שיתחייב כרת⁽⁵¹⁾].

תלמוד לומר [לכך נאמר בפסוק: "להקריב] קרבן"⁽⁵²⁾ [כלומר, דוקא] על הקרבן הוא חייב [אם שחטו בחוץ] ואינו חייב על החולין [אם שחטם בפנים].

שואלת הברייתא: אי, אולי המילה "קרבן" ג-ב לא נכתבה בתורה כדי למעט את השוחט חולין בפנים, אלא שומע אני, אלמד מכאן

49. ראה הערה 51.

50. וממשיכה הברייתא שם: "ודין הוא [יש] ללמוד דבר זה בקל וחומר]: ומה אם קדשים שהיה להם שעת היתר בחוץ [שהיה מותר לשוחטם בחוץ לפני שהקדישם, ככל זאת] חייבים עליהם בחוץ, [אם כן, השוחט] חולין [בעזרה] שלא היתה להם שעת היתר בפנים [שמעולם לא הותר לשוחטם בעזרה, האם] אינו דין שיהו חייבים עליהם [כרת] משום השוחט בפנים?!

והמשך הברייתא הובא מיד בגמרא.

ועיין תוספות הרא"ש [קידושין נו ב] שאף על פי שאין עונשין מן הדין [אין מטילים על האדם עונש על ידי לימוד קל וחומר], כל זה הוא רק לענין עונשי בית דין. אבל כרת שהוא עונש בידי שמים, עונשין מן הדין, ועיין עצמות יוסף לפני יהושע שם.

51. מדברי הברייתא משמע שאיסור שחיטת חולין בעזרה הוא מן התורה, שהרי אם נאמר שאיסור זה הוא מדרבנן ברור שהתורה לא תדון בדבר דרבנן אם חייב כרת.

ובפסחים [כב, א] וקידושין [נח, א] ועוד

נחלקו תנאים אם איסור שחיטת חולין בעזרה הוא דאורייתא. [דעת רש"י בפסחים שם שרק לענין איסור הנאה מאותן חולין נחלקו. ולא לענין איסור אכילה. אבל תוספות שם סוברים שנחלקו אפילו לענין אכילה. ובתוספות זבחים סח, א ד"ה אימר, ומעור ראשונים משמע שיש אומרים שאפילו השחיטה אינה אסורה מדאורייתא. וכן נוקט תוספות רבי עקיבא איגר קידושין פרק ב אות לו בדעת הרמב"ם להלכה. ודלא כהכסף משנה. ע"ש].

ודעת אב"י שמקור דברי התנא הסובר שחולין שנשחטו בעזרה אסורים מדאורייתא הוא מהפסוק "כי ירחק ממך המקום אשר יבחר ה'... וזבחת" [דברים יב, כא]. בא הכתוב להתיר לאכול בשר תאוה משיבואו לארץ. ודרשו בריחוק מקום אתה זובח. ואי אתה זובח בקירוב מקום [בעזרה שקרובה למקדש, רש"י]. מכאן שאין שוחטין חולין בעזרה. [ועיין תוספות מנחות פ, ב ד"ה וכי, שהביאו מקור אחר לאיסור זה לדעת רבי יוחנן. גם למסקנת הסוגיא בקידושין שם].

52. [המילה "קרבן" מיותרת, שהרי מאחר שנאמר "להקריב" ברור שמקריב קרבן].